

staaelse med denne Regjering og da ganske særlig med de militære Ministre, som tydelig nok have vist os, hvorledes de opfatte Stillingen. Her maa Snakken være forbi, og her maa det enten blive en Handling, der ganske ligger udenfor, hvad vi kunne her, eller ogsaa en Forhandling med det andet Thing. Det har Betydning; men at staa og trygle om en Forklaring og Forsikring fra de militære Ministres Side, det vil jeg ikke være med til. Paa den anden Side nedlægger jeg en Indsigelse mod, hvad det ærede Mindretals Ordfører har sagt om, at den egentlige Hensigt med disse Bevillinger var ikke at komme til nogen Forstaaelse. Net det er slet ikke Tilfældet, men vi vide, hvordan de militære Ministre handle, og derefter er det efter vor Formening ganske uværdigt for Thinget at give sig til at snakke længere om de Ting. Vi vedtage vore Beslutninger paa disse Omraader, det maa vi finde forsværligt og rigtigt, og sende dem til Landsthinget; og det bliver da Regjeringens og Landstingets Sag, at overveje om de ville tage Ansvar paa sig for Fortættelsen af den nuværende Tilstand og de Konsekventer, der følge dermed. Det kan engang føre til den Konsekvent, at al Forhandling bliver umulig. Saa bliver det deres Sag at tage de Konsekventer, som de bære Skylden for. En længere Konversation falder jeg for unyttig; men jeg maa ogsaa ærlig tilstaa, at det er ganske uberettiget, naar man deri fra den ærede Ordfører for Mindretallets Side har villet lægge, at der er nogen Bestræbelse for ikke at blive enige. Vi have ikke lagt an paa ikke at blive enige med den ærede Minister, men vi kunne ogsaa undvære Enigheden, og det man kalder Affektation i Politiken, det at lade, som om man kan blive enig om Noget, og lade, som om Situationen er ganske anderledes, end den er, det indlade vi os ikke paa. Saaledes som Stillingen er, saaledes forhandle vi, og Stillingen overfor de militære Ministre er den, at det er spildt og vrøskløst Arbejde. Jeg vil blot med det Samme tillade mig at bemærke, at de Realitetsbetragtninger, der ere blevne gjorte gjældende med Hensyn til Leiren ved Hald, har Udvalget ikke villet modsig. Det er den formelle Fremgangsmaade, man ikke har villet godkjende. Hertil kan jeg indskrænke mig, da der ikke i den ærede Mi-

nisters Udtalelse har været Noget, der har givet mig særlig Anledning til at udtale mig yderligere.

Krigsministeren (Bahnsen): Jeg skal ikke forlænge Diskussionen med det ærede Medlem; men jeg finder mig kun foranlediget til at gjøre en lille Bemærkning. Jeg skal ikke indlade mig paa den Underjøgelse, som det ærede Medlem anstillede over, hvor vidt jeg var kommen ud over § 25 i Grundloven og indtil § 49 eller ogsaa ud over § 49. Den Bemærkning, jeg vil gjøre er den, at er der Noget, der er mig ligegyldigt, saa er det det ærede Medlems Mening om mine Evner eller Kvalifikationer til at staa paa den Post, hvortil jeg i de senere Aar har været kaldet til at staa.

Berg: Det er min Ret og min Pligt som Folkethingsmand at døømme om Ministrenes Evne til at passe deres Embeder, og det er Noget, som hverken det ene eller det andet Parti her i Salen eller nogen Minister kan fraskrive mig. Denne Ret og denne Pligt, jeg har dertil fra denne Plads, som jeg af Borgerne er kaldet til, benytter jeg under mit Ansvar. Jeg har saaledes overvejet baade denne Ministers Stilling og de andre Ministres. De have gjentagne Gange — det er min Overbevisning — paa det Eklatanteste beviist deres Uværdighed til at beklæde de første Embeder her i Landet; thi de have ikke kunnet evne at staffe de lovlige Bevillinger, i Kraft af hvilke de skulde udføre deres Embedsgjerning. Det kan være, og for saa vidt er det mig ikke ligegyldigt, at det høie Flertal, det vil sige, Alle udenfor mine nærmeste Meningsfæller, her i Salen ikke kunne lide saa ofte at høre Tale om den Situation, i hvilken vi befinde os; men de maa dog, baade Ministeren og Thinget, finde sig i, at vi benytte den Ret, vi efter Forretningsordenen have, saalænge denne ikke bliver forandret eller frataget os, til at udtale vore Anskuelser om de politiske Forhold, hvorunder vi leve. Det ville vi vedblive at gjøre, og det er mit Haab, at denne Stemme ikke skal forstumme i Folkethinget, hvilken Politik man end ellers vil komme til at føre.

Ordføreren (Holstein): Flertallet har ikke Noget mod, ja jeg kan sige, det er